

סיפורי

מעשיות גליון

לשלחן השבת

פרשת
אמור
י"ט אייר שנת תשפ"א
לפ"ק
שנה 1, גליון 14

יזא עז יזי מנסות היכל הקודש הרסלם

הסיפור התרחש בתקופה של רבינו, אחד מאנשי שלומינו אמר לי שהוא פעם שאל את מוהרא"ש זכרונו לברכה מי היה אותו רב, ומוהרא"ש אמר לו את השם של הרב. הסיפור קרה עם בנו יחידו של הרב, הוא למד והתפלל אבל הוא לא הרגיש טעם בעבודת השם שלו, וסיפר זאת לשני אברכים, שהם היו רבי נתן ורבי נפתלי, תלמידי רבינו, והם נתנו לו עצה שיסע לרבינו, כי ברגע שאדם מתחיל להתקרב לצדיק הוא מרגיש בהכל טעם וחיות.

וראש הישיבה שליט"א הוסיף: את הסיפור הזה רבינו לא סיפר סתם כמעשה שהיה, רק הוא סיפר זאת כדי לחזק כל אחד שרוצה להתקרב אליו, כי מי שרוצה להתקרב לרבינו עובר מניעות וקשיים, אחד יותר ואחד פחות, אף אחד לא יכול לבוא לרבינו בקלות, אבל כל המניעות הם טובה לאדם כי כמה שיש יותר מניעות כשמתקרבים, זוכים לקבל יותר מהצדיק.

<<<

שבת קודש פרשת ויקרא, שנת תשפ"א לפרט קטן, ראש הישיבה שליט"א שבת בויליאמסבורג יע"א; בבוקר לאחר התפילה בשעת הקידושא רבא' ביחד עם 'סיום מסכת תענית' מאה ואחת פעמים של החתן תלמיד הישיבה נרו יאיר, וראש ישיבה שליט"א למד בספורי מעשיות, את כל מעשה ה, מרב ובן יחיד.

מספר רבינו הקדוש:

מעשה פרב אחר, שלא היה לו בנים. אחר כך היה לו בן יחיד וגדל אותו והשיא אותו, והיה יושב בעליה ולמד פרוך אצל הגבירים.

כך היה נהוג פעם, כשהילדים התחתנו הם גרו אצל ההורים בקומה השנייה.

והיה לומד ומתפלל תמיד, רק שהיה מרגיש בעצמו שחסר לו איזה חסרון, ואינו יודע מהו, ולא היה מרגיש טעם בלמודו ובתפלתו. וספר לפני שני אנשים בני הנעורים, ונתנו לו עצה שיסע לאותו צדיק.

פינת החינוך

מתוך הקונטרס "היהדות היא יפה"

אני לא צריכה גן עדן

הדרך של רבינו היא להראות שהתורה יפה, טוב להיות יהודי, טוב לחיות עם השם יתברך. זה יפה ללכת בלבוש עדין, לא שחייבים ללכת בצניעות כי אם לא אז ישרפו בגיהנום, אני הולכת בלבוש עדין לא בגלל שאני צריכה גן עדן, אני לא צריכה גן עדן, אני לא צריכה גיהנום, אני הולכת בלבוש צנוע כי זה מה שיפה, מה שהשם יתברך אומר - זה יפה.

כך גם אצל ילדים, אני הולך עם פאות, כי פאות זה יפה השם יתברך אומר ללכת כך, אני לא צריך גן עדן עבור פאותיי, זה הגן עדן שלי - שאני הולך כמו שהשם יתברך רוצה.

ייסורים מהקליפ

תכניסו בילדים ש'היהדות היא יפה',

ומה שנראה כלפי חוץ יפה זה לא אומר שהוא באמת יפה. אחד שפך את ליבו בפני לאחרונה: "צפיתי בקליפ של חתונה ויש לי ייסורים מכך, ראיתי את הקליפ של החתן והכלה איך הם מראים את האהבה שלהם וכו'", אמרתי לו: במקרה אני מכיר את החתן מהחתונה ההיא, הוא עלה אלי בסוכות האחרון ובכה מאד שהוא רוצה להתגרש, אין לו חיים, אין לו שום דבר איתה, היא לא רוצה לחיות; מסכנים האנשים שצופים בקליפים וחושבים שהחיים הם אצל השני, רחמנות על בחורים ובחורות שצופים בדברים האלו, הקליפ בדיוק טוב בשביל לגרום כאבי בטן למי שצופה בו, כדי שהם יחשבו ש'ההוא' יש לו חיים עם אהבה וילי אין חיים"... נדמה שאצל השני שהולך בלי זקן ואשתו הולכת עם השער שלה - אצלם יש באמת אהבה, בזמן שזהו שקר בלבד, אין להם כלום, באותם חמש דקות שעשו את הקליפ היה נדמה שיש להם חיים, זה בדיוק היה טוב בכדי לגרום לניסיונות.

תלמידה מספרת, היא עוברת קשיים

בחייה, היא מגיעה מבית ספר שלימדו את התלמידות חומש ופירושים על התורה, היא מספרת שהיא היתה יושבת מהורהרת ומסתכלת על המורה, והראש שלה לא היה בבית ספר, וכשהיא נכנסה לבית פייגא' הכל השתנה, כשהראש שלה עף לעניינים אחרים, על זה המורה מדברת, לדוגמה, היא מתחילה לחשוב על 'להנות מהחיים בעולם הזה וכו' - המורה מתחילה לדבר על זה, היא מתחילה לחשוב על 'אהבה' - המורה מדברת על כל סוגי הדברים שאני חושבת, שאפשר לקבל את זה עם הקדוש ברוך הוא, שאפשר להנות מהעולם ביחד עם השם, מתחתנים, ומנהלים חיים יהודיים עם השם - זה הדבר הכי יפה.

כשמדברים לילדים על תורה ומצוות זה צריך להיות באופן רגוע, בצורה יפה, וכשמדברים על הלכות וכדומה משתמשים בשפה הזאת: "השם רוצה כך, זה טוב כשעושים מה שהשם רוצה", צריכים לדבר יפה וכך זה יחדור בהם.

וְאוֹתוֹ בֶּן הַנֶּ"ל עָשָׂה מִצְוַת שְׂבָא עַל-יְדֵיהָ לְבַחֲנֵיהָ
מֵאוֹר הַקָּטָן.

וְהִלֵּךְ אוֹתוֹ הַבֶּן יַחֲדָה וְסִפֵּר לְאָבִיו, בְּאֲשֶׁר שָׂאִינוּ
מִרְגִּישׁ טַעַם בְּעִבּוּדָתוֹ, בְּנֶ"ל וְחִסְרָ לּוֹ, וְאִינוּ יוֹדְעֵי מַהוּ. בְּכֵן
הוּא רוֹצֵה לְנַסֵּעַ לְאוֹתוֹ צְדִיק, וְהַשִּׁיב לוֹ אָבִיו: אֵיךְ אַתָּה.
בָּא לְנַסֵּעַ אֵלָיו? הֲלֹא אַתָּה לְמִדְּוֶן יוֹתֵר מִמֶּנּוּ וּמִיָּחָס יוֹתֵר
מִמֶּנּוּ? לֹא נֶאֱמַר לָךְ לְנַסֵּעַ אֵלָיו, כִּלְכֵן מִדְּרָךְ זֶה! עַד שְׂמֹנֶע
אוֹתוֹ לְנַסֵּעַ. וְחֹזֵר לְלַמּוּדוֹ וְשׁוֹב הַרְגִישׁ הַפְּרוֹן, בְּנֶ"ל,
וְהִתְיַעֵץ שׁוֹב עִם אוֹתָן הָאֲנָשִׁים הַנֶּ"ל, וַיַּעֲצוּ אוֹתוֹ בְּמִקְדָּם
לְנַסֵּעַ לְהַצְדִּיק, וְשׁוֹב הִלֵּךְ לְאָבִיו, וְהִטָּה אוֹתוֹ אָבִיו וּמִנֵּעַ
אוֹתוֹ בְּנֶ"ל. וְכֵן הָיָה בְּמַה פְּעָמִים. וְהַבֶּן הַנֶּ"ל הָיָה מִרְגִּישׁ
שְׂחָסֵר לוֹ, וְהָיָה מִתְנַעֲנֵעַ מְאֹד לְמַלְאוֹת הַסְּרוּנוֹ, וְלֹא יוֹדֵעַ
מַהוּ, בְּנֶ"ל, וְכֹא עוֹד לְאָבִיו וְהַפְּצִיר בּוֹ, עַד שֶׁהִכְרַח אָבִיו
לְנַסֵּעַ עִמּוֹ, כִּי לֹא רָצָה לְהַנִּיחַ אוֹתוֹ לְנַסֵּעַ לְבִדּוֹ, מִחַמַּת
שְׁהָיָה בֶּן יַחֲדָה.

וְאָמַר לוֹ אָבִיו: הֲלֹא תִרְאֶה שְׂאִפֵּעַ עַמָּךְ, וְאִרְאֶה לָךְ
שְׂאִין בּוֹ מִמֶּשֶׁ.

עֲכָשָׁיו כָּבֵר בְּאֵמַת אֵין לוֹ בְּשִׁבִיל מַה לְנִסּוֹעַ לְרַבִּינוּ,
כִּי כִשְׁנוֹסְעִים לְצְדִיק לֹא עִם אֵמַת, רַק לְרֹאוֹת שֶׁהוּא לֹא
שׁוֹוֶה כְּלוּם, אִזּוּ בְּאֵמַת מוֹצֵאִים שֶׁהוּא לֹא שׁוֹוֶה כְּלוּם, כְּמוֹ
שְׁאוֹמְרִים חֲכָמֵינוּ זְכוּרֵנוֹם לְבִרְכָה (יוֹמָא לַח:): "הִבְאָ לְטַמ
א פּוֹתְחִין לוֹ", וְכֹתוּב (מְשִׁלֵּי ג, ד:): אִם לְלִצִּים הוּא יִלְיָץ";
וְעוֹד אוֹמְרִים חֲז"ל (מְכוֹת י:): "בְּדֶרֶךְ שְׂאֵדָם רוֹצֵה לִילֵךְ בֵּה
מוֹלִיכִין אוֹתוֹ", אִם אָדָם מִחֲפֵשׁ לְמִצְוֹת רֵאיוֹת שֶׁהַצְדִּיק
הוּא לֹא צְדִיק יוֹבִילוֹ אוֹתוֹ בְּדֶרֶךְ זֶה, וְהוּא בְּאֵמַת יִמְצֵא
רֵאיוֹת לְזֶה.

יֵשׁ מְכַתֵּב יָדוֹעַ שֶׁהִמְרָאָה יַחֲזַקְאֵל זָכַר צְדִיק וְקָדוֹשׁ
לְבִרְכָה כְּתָב עַל גְּדוּלוֹתוֹ שֶׁל רַבּוֹ הַרְבֵּה הַקָּדוֹשׁ רַבִּי מִנְחֵם
מְעַנְדֵּל מְרִימְנוּב זְכוּתוֹ יִגָּן עֲלֵינוּ (זֶה מוֹדַפֵּס בְּשִׂאלוֹת וּתְשׁוּבוֹת
'מִרְאָה יַחֲזַקְאֵל' סִימָן קד): זֶה מְכַתֵּב מְאֹד קָדוֹשׁ, הִרְה"ק מְצַאֲנֵז
זְכוּתוֹ יִגָּן עֲלֵינוּ נִהְגָה לְלַמּוּד אֵת זֶה בִּל"ד בְּעוֹמֵר, בְּיוֹמָא
הַהִילּוּלָא שֶׁל רַבִּי מְעַנְדֵּל מְרִימְנוּב זָכַר צְדִיק לְבִרְכָה,
בְּשַׁעָה שֶׁהוּא לְמַד אֵת הַמְכַתֵּב הָיוּ זוֹלְגוֹת מְעִינֵיו דְּמַעוֹת,
הֵייתִי לוֹמֵד הַרְבֵּה אֵת הַמְכַתֵּב לְפָנַי שֶׁהִתְקַרְבְּתִי לְרַבִּינוּ.
זֶה מְכַתֵּב מְאֹד יָפֵה, הוּא כּוֹתֵב שֵׁם אֵיךְ הָיָה נִרְאָה לִיל
הַסֵּדֵר אֲצֵל רַבּוֹ, כֹּל הַתְּלַמִּידִים יִשְׁבוּ בִּירְאָה גְּדוּלָה, וְהוּא
מְצִיֵּן תְּלַמִּידִים אַחֲדִים שֶׁהָיוּ שֵׁם, וּבִינֵיהֶם הַמְאֹר וְשִׁמְשׁ
הַקָּדוֹשׁ זָכַר צְדִיק לְבִרְכָה, אֵף אַחַד מֵהֶם לֹא הִיִּסַּב בְּמִשְׁךְ
כֹּל לֵיל הַסֵּדֵר.

וְאַחַר כֵּךְ הוּא כּוֹתֵב לֵהֶם, שִׁיגִיעוּ בְּעַצְמָם לְרַבּוֹ הַקָּדוֹשׁ,
אֲבָל הוּא מוֹסִיף: "וְלֹא תֵהָא בִּיאָתוֹ רִיקְנִית בְּעַבּוּר לְנִסּוֹת
אֵת רַבִּינוּ הֵישׁ ה' בְּקִרְבּוֹ, שֶׁאִזּוּ תֵהָיָה יַצִּיאָה כְּבִיאָה", שֶׁלֹּא
יְבוֹאוּ כְּדִי לְנִסּוֹתוֹ אִם הוּא בְּאֵמַת צְדִיק אוֹ לֹא כִּי אִזּוּ הֵם
לֹא יוֹעִילוּ כְּלוּם, "רַק כֹּל מִגְמַת פְּנֵיו יֵהִיָה לְעֵלוֹת וְלִרְאוֹת

אֵת פְּנֵי הָאָדוֹן ה' צְבָאוֹת הַשּׁוֹכֵן בְּקִרְבֵּי חֲסִידָיו לְלַמַּד
מִמַּעֲשֵׂיהֶם וּלְהַדְבִּק בְּדַרְכֵיהֶם וּבְמִידוֹתֵיהֶם" שִׁמְטַרְתֵּם
תֵּהִיָה רַק כְּדִי לְלַמּוּד מִמֶּנּוּ דֶּרֶךְ בְּעַבּוּדַת הַשֵּׁם, עֵינֵי שֵׁם,
כִּי אִם מְגִיעִים לְצְדִיק כְּדִי לְבִדּוֹק אוֹתוֹ אִזּוּ חֶבֶל כֹּל הַהֲגַעָה
אֵלָיו, כִּי הַסֵּמ"ך מ"ם יוֹדָא שִׁירָאוּ אֵת הַהַפֵּךְ.

אָדָם שְׁרוֹצֵה לֵהִיוֹת יְהוּדִי כֶּשֶׁר, אֲפִילוֹ שֶׁלֹּא הוֹלֵךְ לוֹ,
וְהוּא עוֹשֶׂה מַה שֶׁהוּא עוֹשֶׂה דְּבָרִים לֹא טוֹבִים רַחֲמָנָא
לִיצְלוֹן, אֲבָל הוּא צוֹעֵק כֹּל יוֹם לְהַשֵּׁם: "רִיבּוּנוֹ שֶׁל עוֹלָם
תִּעֲזוּר לִי אֲנִי רוֹצֵה לֵהִיוֹת יְהוּדִי כֶּשֶׁר" לְבִסּוּף הוּא יִזְכֶּה
לְצֵאת מִמַּעֲשֵׂי הָרַעִים וְהוּא יִזְכֶּה לֵהִיוֹת יְהוּדִי כֶּשֶׁר, וְאוֹתוֹ
דְּבַר לְהִיפֵךְ, אַחַד שִׁמְחַפֵּשׁ אִיפֵה הוּא יִכּוֹל לְמִצְוֹת רֵאיוֹת
וְקוֹשִׁיּוֹת נֶגַד צְדִיקִים רַחֲמָנָא לִיצְלוֹן, אוֹ שִׁמְחַפֵּשׁ קוֹשִׁיּוֹת
בְּאֵמוּנָה רַחֲמָנָא לִיצְלוֹן, יַעֲזְרוּ לוֹ מִהַשָּׁמַיִם שִׁימְצֵא.

וְאָסְרוּ הַמְּרַפְכָּה וְנִסְעוּ. אָמַר לוֹ אָבִיו: בְּזֶה אֲנִסְפָה: אִם
יִתְנַהֵג בְּסִדְרָה, הוּא מִן הַשָּׁמַיִם, וְאִם לֹא - אִינוּ מִן הַשָּׁמַיִם,
וְנִחְזָר.

אוֹלֵי זֶה בְּדִיוֹק הַפּוֹךְ, אִם הוֹלֵךְ הַכֹּל כְּרַגִּיל בְּלִי מְנִיעוֹת
וְקוֹשִׁיִים אִזּוּ צְרִיךְ לְחֻשׁוֹב הָאֵם זֶה דְּבַר טוֹב, כִּי דְבַר טוֹב
מְגִיעַ עִם מְנִיעוֹת, כְּמוֹ שְׁאוֹמֵר רַבִּינוּ (לִיקוּטֵי מוֹהַר"ן, חֶלֶק א',
סִימָן כב): כְּשִׁישׁ קוֹל שֶׁל קְדוּשָׁה מִתְעוֹרֵר קוֹל הַבְּרָה, מְגִיעָה
הַתְּנַגְדוֹת. כְּשֶׁפִּתְחֵתִי אֵת הַיְשִׁיבָה הָיוּ הַפְּגוּת וְכֹתָבִי
פְּלִסְתֵר בְּכָל הַרְחוּבוֹת וְכוּ', וְכִשְׁהֵייתִי נִכְנַס לְמוֹהֲרָא"ש
הָיָה שׁוֹאֵל אוֹתִי מַה עִם הַקּוֹל הַבְּרָה, מַה הוֹלֵךְ בְּרַחוּב, כִּי
כְּשִׁמְדְּבָרִים וְכוּ' זֶה סִימָן שֶׁזֶה קוֹל שֶׁל קְדוּשָׁה. מוֹהֲרָא"ש
זְכוּרֵנוּ לְבִרְכָה אוֹמֵר: כְּשֶׁאֶחָד פּוֹעֵל אֲצֵל בְּנֵי הַנְּעוּרִים וְיִכּוֹל
לְהַכְנִיס בֵּהֶם יְרֵאת שָׁמַיִם, תּוֹרָה וּתְפִלָּה צְרִיךְ לְחַשׁוֹשׁ עֲלֵיו
'אוֹלֵי הוּא מְצַד הַסֵּטְרָא אַחֲרָא רַחֲמָנָא לִיצְלוֹן', אֲבָל אִם
עוֹבְרִים מְנִיעוֹת מִהַרְחוּב אוֹ מֵאֲחֵרִים, אִזּוּ יִכּוֹלִים לֵהִיוֹת
רְגוּעִים שֶׁהוּא מְצַד הַקְּדוּשָׁה, כִּי הַמְּנִיעוֹת מוֹכִיחוֹת שֶׁמַּה
שֶׁהוּא עוֹשֶׂה זֶה טוֹב, כִּי אִם לֹא לֹא הָיוּ מְנִיעוֹת.

רואים בליקוטי מוהר"ן, בכל מקום כשרבינו רוצה
לתת דוגמא על עשיית דבר מאוד גדול בעבודת השם
הוא נותן תמיד את הדוגמה של נסיעה לצדיק אמת; עיין
בליקוטי מוהר"ן (חלק א, סימן סו), אומר שם רבינו: "כי
כשאישי ישראלי צריך לעשות דבר הצריך לו ליהדותו,
בפרט כשצריך לו לעשות דבר גדול הצריך ליהדותו, שכל
יהדותו תלוי בזה - כגון לנסוע לצדיק אמיתי", רואים
מזה שעל זה הסמ"ך מ"ם נלחם הכי חזק כשרוצים להגיע
לצדיק, אז הוא נלחם מאוד חזק שלא יעשו את זה.

וְנִסְעוּ וְכָאוּ אֶל גִּשְׁרֵי קָטָן, וְנִפְּלָ סוּם אַחֲדָה, וְהַמְּרַפְכָּה
נִתְהַפְּכָה וְכִמְעַט נִטְבָּעוּ. אָמַר לוֹ אָבִיו: רֵאֵה שְׂאִינוּ מִתְנַהֵג
בְּסִדְרָה, וְאֵיךְ הִנְסִיעָה מִן הַשָּׁמַיִם, וְחֹזְרוּ.

וְחֹזֵר הַבֶּן לְלַמּוּדוֹ, וְשׁוֹב רֵאֵה הַתְּפָרוֹן שְׂחָסֵר לוֹ וְאִינוּ
יוֹדְעֵי. וְחֹזֵר וְהַפְּצִיר בְּאָבִיו בְּנֶ"ל, וְהִכְרַח לְנַסֵּעַ עִמּוֹ שְׁנִית

וּבְשִׁנְסַעְוֵי הָעַמִּיד אָבִיו הַנְּפִיזוֹן כְּבָרָאשׁוֹנָה אִם יִתְנַהֵג כְּסֹדֵר. וְנִדְמָן כְּשֶׁהָיוּ נוֹסְעִים וְנִשְׁבְּרוּ שְׁנֵי הַיְדוּת, (שְׁקוּרִין אֶקְסִין), וְחִזְרוּ.

'אֶקְסִין' - זה הקרשים שמחברים את הסוס לעגלה.

וְאָמַר לוֹ אָבִיו: רָאָה שְׂאִינוּ מִתְנַהֵג לָנוּ לְנִסְעָ, בִּי הָאֵם זֶה דֶּרֶךְ הַטְּבַע, שִׁישְׁתַּבְּרוּ שְׁנֵי הָאֶקְסִין? וְכִמָּה פְּעָמִים שְׁנִסְעוּ עִם הַמְּרַכְבָּה הַזֹּאת, וְלֹא נִדְמָן כְּזֹאת.

וְחִזְרוּ הֵבֵן הַנַּ"ל לְדַרְכּוֹ, כַּנַּ"ל (הַיְנוּ לְלִמּוּדוֹ וְכוּ', כַּנַּ"ל), וְשׁוֹב הַרְגִישׁ הַחֲפְרוֹן, כַּנַּ"ל, וְהֵאָנְשִׁים יַעֲזוּ אוֹתוֹ לְנִסְעָ. וְחִזְרוּ לְאָבִיו וְהַפְצִיר אוֹתוֹ, כַּנַּ"ל, וְהִכְרַח לְנִסְעָ עִמוֹ עוֹד. וְאָמַר לוֹ הֵבֵן שְׂלֵא נַעֲמֵד עוֹד עַל נְפִיזוֹן כְּזֶה, בִּי זֶה דֶּרֶךְ הַטְּבַע, שְׁנוֹפֵל סוּם לְפְעָמִים, אוֹ שְׁנִישְׁתַּבְּרוּן הָאֶקְסִין, אִם לֹא שִׁיחֶיהָ אֵיזָה דְבַר מְרַגֵּשׁ מְאֹד.

פה הבן עשה טעות, וזה גרם שהוא לא יגיע לצדיק, כי כשאחד שרוצה באמת להגיע לצדיק אסור לו להסתכל על כלום, יהיה מה שיהיה הוא יעבור על כל מניעה שהוא, אפילו מחוץ לדרך הטבע, אסור לו להרפות רק להמשיך לנסות להגיע לצדיק. כמו שאומר המדרש (מדרש תנחומא פרשת וירא, סימן כב) ומספר את כל הסיפור שקרה כשאברהם אבינו הלך בדרך עם יצחק לעקדה, בתחילה השטן התחפש לאדם זקן וניסה לדבר אל אברהם אבינו שלא ישחוט את יצחק, וכשראה שאברהם אבינו לא מקשיב לו, הוא התחפש לאדם צעיר והלך אל יצחק לנסות לדבר איתו, וכשראה שיצחק לא מקשיב לו, הוא עשה שיהיה נהר גדול לפניהם, שלא יוכלו להמשיך ללכת, אבל הם לא נבהלו מזה רק הם נכנסו לעומק הנהר עד שהמים באו עד הצוואר, והם ביקשו מהשם: "ריבונו של עולם, באו מים עד נפש", והשם ייבש את הנהר. רואים מזה שאסור להיבהל משום דבר, אפילו מדברים מופלגים, כי הסמך מ"ם יעשה הכל בעולם, הוא יברא נהרות חדשות וכדומה, העיקר שאני לא יגיע לרבינו, אבל כשאדם הוא חזק, הוא לא מאבד עשתונות מכל המניעות, הוא שובר את הכל, הוא יזכה לדברים יפים מאד בעבודת השם.

וְנִסְעוּ וּבָאוּ לְקַרְעֵטְשָׁמַע לְלוֹן, וּמִצְאוּ שֵׁם סוֹחֵר, וְהִתְחִילוּ לְסַפֵּר עִמוֹ כְּדֶרֶךְ הַסּוֹחָרִים, וְלֹא גָלוּ לוֹ שֵׁהֵם נוֹסְעִים לְשָׁם, בִּי הָרַב הָיָה מִתְבַּיֵּשׁ פְּעֻצְמוֹ לִזְמַר שְׁנוֹסְעָ לְאוֹתוֹ הַצְּדִיק, וְהָיוּ מְדַבְּרִים מֵעַסְקֵי הָעוֹלָם, עַד שֶׁכִּסְבוּב הַדְּבָרִים הִגִּיעוּ לְסַפֵּר מִצְדִּיקִים, חִיכָן נִמְצְאוּ צְדִיקִים, וְסַפֵּר לָהֶם שֵׁשׁ נִמְצְאוּ צְדִיקִים, וְשָׁם, וְשָׁם, וְהִתְחִילוּ הֵם לְדַבֵּר מִהַצְּדִיק שְׁנִסְעוּ אֵלָיו. הַשִּׁיב לָהֶם: זֶה? (בְּלִשׁוֹן תְּמָה) הֲלֹא קָל הוּא, בִּי אֲנִי נוֹסֵעַ עֲכָשׁוּ מִמֶּנּוּ, וְאֲנִי הֵייתִי שָׁם, שֶׁהָיָה עוֹבֵר עֲבָרָה. עָנָה אָבִיו וְאָמַר לְכֹנֵן: הֲרֵאִיתִי, בְּנִי, מָה שְׂזָה הַסּוֹחֵר מְסַפֵּר לְפִי תִּמּוֹ: וְהֲלֹא הוּא נוֹסֵעַ מִשָּׁם. וְחִזְרוּ לְבֵיתָם.

זה גם טעות של הבן, מה זה משנה מה אומרים על רבינו, מה איכפת לי שאתה אומר שהוא קל? הרי הוא מביא אותי להשם יתברך!

וְנִסְפֵט אוֹתוֹ הֵבֵן, וּבָא בַחֲלוּם לְהַרְבֵּ הַנַּ"ל אָבִיו, וְרָאָה אוֹתוֹ שֶׁהָיָה עוֹמֵד בְּכַעַס גָּדוֹל וְשָׂאֵל אוֹתוֹ: לָמָּה אַתָּה בְּכַעַס כַּל־כֵּךְ? וְהַשִּׁיב לוֹ שִׁיפֵעַ לְאוֹתוֹ הַצְּדִיק הַנַּ"ל (שְׂרָצָה לְנִסְעָ עִם בְּנוֹ אֵלָיו, כַּנַּ"ל), וְהוּא יִגִּיד לָךְ עַל מָה אֲנִי בְּכַעַס. וְהִקְיִין, וְאָמַר שְׂמִקְרָה הוּא. אַחֲר־כֵּךְ חָלַם לוֹ עוֹד כַּנַּ"ל, וְאָמַר שֶׁהוּא גַם־כֵּן חָלוּם שְׂוֹא, וְכֵן עַד שְׁלֹשׁ פְּעָמִים. וְהִכִּין: הֲלֹא דְבַר הוּא. וְנִסְעָ לְשָׁם.

וּפְגַע בַּהֲדָרְךָ אֵת הַסּוֹחֵר שֶׁפָּגַע מִקֵּדָם, בְּעֵת שְׁנִסְעָ עִם בְּנוֹ, וְהִבִּיר אוֹתוֹ וְאָמַר לוֹ: הֲלֹא אַתָּה הוּא שְׂרֵאִיתְךָ בְּאוֹתוֹ הַקְּרַעַטְשָׁמַע? וְהַשִּׁיב לוֹ: בּוֹדָאִי רֵאִיתִי אוֹתִי. וּפְתַח פִּיו וְאָמַר לוֹ: אִם תִּרְצָה, אֶהְיָה בּוֹלֵעַ אוֹתְךָ. אָמַר לוֹ: מָה אַתָּה מְדַבֵּר? הַשִּׁיב לוֹ: זְכוּר אַתָּה, כְּשִׁנְסַעְתָּ עִם בְּנֵךְ, וּבִתְחִלָּה נָפַל סוּם עַל הַגֶּשֶׁר וְחִזְרָתִי. אַחֲר־כֵּךְ נִשְׁבְּרוּ הָאֶקְסִין, אַחֲר־כֵּךְ פָּגַעְתָּ בִּי, וְאִמְרָתִי לָךְ שֶׁהוּא קָל. וּמֵאַחֲרֵ שֶׁפְּטַרְתִּי אוֹתוֹ, אֵת בְּנֵךְ, עֲכָשׁוּ אַתָּה רִשְׁאִי לְנִסְעָ, בִּי הוּא הָיָה בְּחִינַת מְאוּר הַקֶּטָן, וְהַצְּדִיק הַנַּ"ל הוּא בְּחִינַת מְאוּר הַגָּדוֹל, וְאִם הָיוּ מִתְנַעְדִּים יַחַד, הָיָה בָּא מְשִׁיחַ.

כל אחד מחכה למשיח, למה צריכים את משיח? מה משיח יגיד? משיח יביא אותנו להשם יתברך, משיח יכניס בעולם שידברו להשם יתברך וזה מה שמלמד אותנו רבינו כבר עכשיו.

היום בבוקר התבוננתי, אם משיח כבר היה נמצא כאן, ואני אלך אליו ואני יספר לו כל מה שעובר עלי, מה הוא יענה לי? בוודאי שהוא היה עונה לי: "תלך לאיזה פינה ותספר את זה להשם, והשם יעזור לך". ואם הייתי שומע לו והולך לדבר אל השי"ת ולא הייתי נושע, הרי הייתי חוזר אליו להגיד לו שזה לא עזר, מה הוא היה עונה לי אז? בוודאי שהוא היה עונה לי: "תתחזק ותלך עוד פעם להשי"ת, אל תתייאש ידים, תבקש הרבה פעמים מהשם יתברך עד שהוא יעזור לך", - יוצא מזה שאת העצות של משיח אנחנו כבר מקבלים עכשיו מרבינו, רבינו הקדוש מלמד אותנו את העצה של משיח, העצה של התבודדות, ללכת לספר את הכל להשם.

וְכִיּוֹן שֶׁפְּטַרְתִּי אוֹתוֹ, אַתָּה רִשְׁאִי לְנִסְעָ. וּבִתּוֹךְ דְּבָרָיו נְעָלָם, וְלֹא הָיָה לוֹ עִם מִי לְדַבֵּר. וְנִסְעָ הָרַב אֶל הַצְּדִיק וְצָעַק: חֲבַל! חֲבַל! חֲבַל עַל דְּאִבְדִּין וְלֹא מִשְׁתַּבְּחִין! הַשֵּׁם יִתְבָּרַךְ יִשִּׁיב נְדַחֵינוּ בְּקִרְוֵב, אָמֵן.

זֶה הַסּוֹחֵר הַנַּ"ל הָיָה הַסַּ"מ (הַסַּ"ד־מ"ם) בְּעֻצְמוֹ (שְׁנִדְמָה לְסוֹחֵר וְהִטְעָה אוֹתָם, וְאַחֲר־כֵּךְ, כְּשֶׁפָּגַע שְׁנֵית בְּהַרְבֵּ הַנַּ"ל, הִתְנַהֵּר עִמוֹ הוּא בְּעֻצְמוֹ עַל אֲשֶׁר שָׁמַע לְעֻצְתוֹ, בִּי כֵן דְּרָכּוֹ, כִּידוּעַ), הַשֵּׁם יִתְבָּרַךְ יִצִּילֵנוּ.

הסיפור הזה מלמד אותנו שלא נבהל משום מניעה; צריכים לדעת שהמניעה הכי גדולה היא 'ליצנות', עם קצת ליצנות אפשר לאבד הכל מרבינו, את כל החיות שרבינו האיר בנו, לכן צריכים לראות להקיא את כל הליצנות ששמעו על רבינו ולהגיע לרבינו בתמימות, ללמוד את ספרי רבינו ולציית לעצותיו, אז נזכה שמושיח יגיע.

רק התורה משמחת את האדם

אני לא יודע אם כולם הבינו מה שדיברתי בשיעור בליל שישי האחרון, הייתי צריך לדבר קצת אנגלית, הגיעו כמה אנשים שלא מבינים אידיש, אז אחזור על מה שאמרתי אז.

אם מסתכלים טוב רואים שכל מה שאדם עושה זה רק כי הוא רוצה להיות שמח; בן אדם רוצה רכב, אוניה, בית, כסף, הוא נוסע לבתי מלון - את הכל הוא עושה העיקר להיות שמח, אבל זה חבל שהוא עושה כל כך הרבה כדי להיות שמח אבל הוא לא יודע שבלי תורה לא יעזור לו כלום, הוא לא יהיה שמח, רק תורה ותפילה זה עושה את האדם שמח ומאושר, וברגע שלומדים את התורה הקדושה, מתפללים, אז כבר אפשר שיהיה לאדם הכל ויהיה שמח, אבל בלי תורה שום דבר לא ישמח את האדם.

נשמה יהודית צריכה ללמוד תורה, כל זמן שאדם לא לומד תורה אז הוא לא יכול להיות שמח באמת, יכול להיות שגויים שמחים עם דברים אחרים, זה אני לא יודע כי ברוך השם אני לא גוי, אבל נשמה יהודית לא שייך שתהיה שמחה בלי תורה.

אבל איך אני יכול ללמוד? אין לי כח ללמוד, אני לא מבין את הלימוד; רבינו נותן לנו עצה על זה, תתחיל ללמוד מבלי להבין, במשך הזמן הראש שלך יפתח ותתחיל להבין, כמו שרבינו אומר (שיחות הר"ן, סימן עו): "שאינ צריכין בלמוד רק האמירה לבד, לומר הדברים כסדר, וממילא יבין", לא צריכים להבין כשלומדים, צריכים רק להגיד את המילים של התורה הקדושה ובסוף גבין. הלוואי שתקבל את דברי רבינו, עד מתי אתה הולך להטעות את עצמך בזה העולם, כבר עברו כל כך הרבה שנים ואתה עוד ממשיך להגיד "אני מחפש שיעור", אני מחפש חבורתא" עוד לא התחלת ללמוד, למה שלא תציית לרבינו ותתחיל ללמוד את התורה הקדושה?! אנחנו הולכים בקרוב לגמור את 'מסכת פסחים' ואנחנו מתחילים מסכתא חדשה 'מסכת שקלים', למה לא תשתתף בסדר הזה? קח גמרא ותגיד כל יום את הדף גמרא.

ואחר כך תתחיל שיעור בש"ס כסדרן, מוהרא"ש היה מדבר הרבה על לימוד מאה ואחת פעמים ש"ס, מוהרא"ש לא היה מדבר סתם, מה שמוהרא"ש דיבר יכול כל אחד לעשות. תראו כאן יש לנו בחור, חתן, שהוא כבר גמר

פעם אחת את כל הש"ס ועכשיו הוא סיים 'מסכת תענית' מאה ואחת פעמים! זה יותר דפים מכל הש"ס! כי מאה ואחת פעמים מסכת תענית זה שלשת אלפים ושלושים דפים! [במסכת תענית יש שלושים דף, מאה ואחת פעמים שלושים - זה שלשת אלפים ושלושים דפים], לעומת זאת בכל הש"ס יש רק אלפיים שבע מאות ותשע עשרה דפים.

גם יושב כאן עוד בחור יקר שהוא כבר גם גמר כל הש"ס, ומסכת 'תענית' ומסכת 'ראש השנה' - מאה ואחת פעמים, ובעזרת השם אחרי פסח ביום שהוא נכנס לשיבה [י' אייר] הוא הולך לעשות סיום על מאה ואחת פעמים מסכת 'חגיגה'!

[ראש הישיבה שליט"א סיפר בדרך אגב מה שעבר כשהבחור נכנס לשיבה, הגיעו אלי אנשים בטענות למה "חטפתי" אותו... מילא את האחים שלו, אבל הוא הרי בעל כשרון...; אז אני רוצה לשאול אותך, אני גנבתי אותו או שהוא גנב אותי... הוא גנב לי את הזמן שלי, את המשפחה שלי; כמה זמן יורד מהמשפחה שלי לבחורים? צריכים לדבר איתם, צריכים לחזק אותם, אני גנבתי אותו? הוא גנב מהמשפחה שלי - את האבא שלהם, הוא נכנס אלי כי הוא רוצה ללמוד בישיבה. כשהוא נכנס הוא שאל אותי אם אני לא מפחד מהמטרה? אז עניתי לו: "אני לא מפחד מהמטרה, השאלה היא רק, אם אתה לא מפחד אם תגיע מטרה... וברוך השם הוא כבר הספיק לחטוף דברים טובים מאד בישיבה].

עכשיו מגיע שבוע קשה בבית, עומדים לפני חג הפסח, והנשים מנקות לפסח, צועקים: "תצא מכאן כבר, כאן אי אפשר להכנס, זה כבר כשר לפסח... אז צריכים לשמור על רוגע ולהתאזר בהרבה סבלנות, לא להתרגז, החתם סופר הקדוש כותב את זה כבר בתשובה (שו"ת חתם סופר, אורח חיים, סימן קלו): "והיותי חוץ לחדר למודי, כי גרשוני נשים צדקניות המכבדים ליום טוב של פסח, על כן לא יכולתי להאריך ככל הצורך", הנשים הצדקניות גירשו אותי מחדר לימודי כי כבר ניקו אותו לכבוד חג הפסח.

[ראש הישיבה שליט"א נענה ואמר לאברך: "אתה בוודאי חשבת שאני אומר מגיע שבוע קשה' כי סוער עכשיו מדברים ברחוב שהולכים להכניס את ראש הישיבה לכלא כי הוא מחתן בגיל צעיר וכו'... - לא על זה אני מדבר, זה לא עושה את השבוע קשה, מה איכפת לי מה קורה ברחוב, העיקר מה שצריך להיות איכפת לאדם שיהיה אצלו בבית רגוע, אם חיים בשלום בבית, יש סבלנות אז לא מעניין מה אחרים מדברים ומשוחחים...]

בואו נלך הביתה לעשות סעודה יפה, לבלות עם האשה והילדים.

השם יעזור שנציית לרבינו ויהיו לנו חיים יפים, אמן